

Sáng ngày 2-5 c a h n ba chu c năm v tr c t i Subic Bay. Tôi đ ng đ i con đ ng đ c l i đi b nh xá nhìn lên đám ng i đi ng c v khu t m trú, ch a k p v c n m ng đã v i t t n c i, s ng câ m b i v a nhìn th y S n v i đôi n ng g , có Vân d iu đ , kh p kh nh lê t ng b c. Bà ng i làm tay b ng tay đ t hai đ a con gái c a đôi v ch ng ng i con trai l n c a nhà văn Chu T . C bà Hai l n Vân cũng v a nh n ra tôi, m ng t i khóc òa lên m t lúc.

Tôi đón nh n tin ông Chu T ch t trong bu i sáng hoang mang xao xác đó. Bu i sáng ng ng n nh h n đi l c, xác thân cũng l c, đ ng đ t b c đi đ n n i b b n l , không ý th c đ c r ng mình đi nh th là đi xa đ t n c, là r i b quê h ng. Tôi nghe choáng váng và lòng t m tã m t c n m a bu n th m... Tr n cái ti u gia đình đ ng tr c m t tôi đ u mang th ng tích t m nh v n B-40 quân C ng b n vào chi c Vi t Nam Th ng Tín. Qu đ n đã gi t đ c ng i và ch gi t m t ng i trong cái đám đông h t ho ng ch y tìm đ i s ng và đ t s ng. Con ng i x u s đó là nhà văn Chu T .

Đ nh m nh nào tai ác đã thù h n theo đ i đ h i cho b ng đ c con ng i kh n kh tài hoa y, trong quăng gi kh c điêu linh b t h nh y c a quê h ng, và b ng cung cách g m ghê th m kh c dành cho m t hình hài y u đ i nh hình hài Chu T , tr a ngày 30 tháng T , 1975 – khi ông bu n b đ ng đ a thành tàu, nhìn Saigon l n cu i, nhìn quê h ng l n cu ...

Chu T b b n m t l n h i tháng T , 1966 ngay tr c nhà trong con h m tr ng Hoài An, Phú Nhu n - v m t m nh hàm - nh ng ông s ng sót và h i ph c chóng vánh k di u trong th ng yêu ph n n c a công lu n. Viên đ n oan khiên nghi p ch ng ngày 30 tháng T 75 cũng đã th i bay hàm đ i và là viên đ n chí t , đ t đ i m mà đ nh m nh đã dành cho đ i Chu T .

Tôi nh nhìn th y ông n m ngay tr c m t, đau đ n, qu n qu i trên vũng máu và kêu rên, và g i tên th ng thi t đ a con gái th ng yêu Chu V Th y đã cùng m , cùng em và ch ng con l i... Tôi nh nghe đ c c ti ng ông gi c S n đ c tr n ng thu c ng cho ông nu t ch ng đ kh i kéo dài c n th m thi t. Chu T đã chào thua đ nh m nh, ch t đ đ n và ph i ch t tr m hà. S m nh tham lam đã b t ông ph i tr c v n l n l i quá n ng.

Tôi đã vô cùng g n g i và có quá nhi u k ni m v i nhà văn Chu T . Đ u năm 64, t Ngày Nay c a ông Hi u Chân b đóng c a, tôi đã r i Ngày Nay, theo ông trong cái ê-kíp đ u tiên vi t m n cho cho nh ng v ch báo, có v không bao gi vi t báo. T t T ng Lai, Ti n Ti n c a “vua th u khoán” Đ C ng Duy. R i t Thân Dân c a c Nguy n Th Truy n, Tranh Đ u c a

Ông “vua đá bóng” Ngô Đức Mão, Bên Nghệ của “vua bóng bàn” Đinh Văn Ngọc... cho đến khi Chu Tử xin được miễn-sét ra riêng từ Sông, đá bóng tên Chín nhím, tất cả kéo nhau vào tòa soạn cũ trên đường Hồ Xuân Hương.

Cái “ê-kíp Chu Tử” đầu tiên ấy chắc hẳn vẫn còn vài người. Người thì ở trong tòa soạn có Hoàng Anh Tuấn, Trần Ngọc Tú, Đặng Giao và tôi. Về phía Trần Đức – Nhã Ca và Tú Khuê mỗi đêm đều làm tin, dẫu ch tin. Duyên Anh phụ trách trang thiêu nhi. Vũ Dzũng, Đặng Quý Toàn trang Thanh niên, Sinh viên. Nguyễn Văn Công ký giả thể thao, khách trú. Võ Hà Anh phóng viên chuyên ngoài. “Cô” Kim Chi Hoàng Anh Tuấn lo giấy đáp tâm tình và tiện đi về! Anh Hồ, Nguyễn Văn Thủy Long, Tuấn Huy, Nguyễn Văn Đức Nam, Lê Ngọc Quân, Tiến Phong Tuấn Khánh Phan viết tiểu thuyết trang trọng, lâu lâu mới ghé mặt lên đưa bài và lấy tiền nhuận bút. Nhân viết “ngon miệng” phải kể là “chị sĩ” Minh Văn Đức trách mua bông giấy và ngoài giao với phòng Kỹ thuật Thông Tin, xin lấy giấy phép miễn khi báo chính quyền đóng cửa...

Tôi đã gặp ông Chu Tử trong cửa trong đường bên ngoài tòa báo, can đảm vào nhieu bị cần của gia đình ông mới thành phần ruột thịt. Ông cũng coi tôi như ruột thịt của gia đình và dành cho tôi một tin cậy, một tình cảm sâu đậm. Tôi đã chứng kiến ông hoan lạc, bị thì, vui, buồn, hèn giận... Chứng kiến Chu Tử hèn nhiên đúng như Nguyễn Văn Côn nhìn xét, “Một tâm hồn đưa trở trong thối xác ông già”. Nhưng có lẽ tôi thấy đời ông thì không như hình hài yếu ớt như những mảnh tinh thần phải đau. Chứng kiến lên Minh Văn Đức ông sau chiếc vespa, bắt taxi đá bóng gây chấn động Chu Tử phải chứng kiến và có bút hiệu Kha Trần Ác trong mục “Ao Thôn Vết”. Lên ông báo báo viên đến, phải đóng đinh trong hàm để giữ răng giấy, tay run lật lật khó khăn cầm bút và một ngày đến lên kêu gọi rêu đời hàng đêm...

Nhưng tất cả những đau đớn thì xác ấy gom lại cũng không bằng cái đau thì ông khi của ông ngày Chu Trần Ly, đưa con trai út ông đời lòng thì quý đã hèn mình bằng viên đến carbine vào đời năm 14 tuổi. Nhà thì Hà Thế Ngọc Nhân, dẫu chỉ Phan Huy Chiêm và tôi đã bên ông, trong căn phòng cho một của ông thì phán Phạm Hồi Hồ đá bóng sau khu chợ Bà Chiểu, mũi lòng, bị ròi, cầm thì, cùng xúc đời trở về về tã và tiếng khóc thể hiện của người cha cô khổ.

Hồi ba mươi năm đã trôi qua. Hồi ba mươi ngày 30 tháng Tư đánh đời Việt Nam quốc hèn. Hồi ba mươi năm ngậm ngùi thì người Chu Tử chết cùng về về. Tôi dạy đời nh và tiểu nhi đi đời của trở về cùng ông. Chu Tử sống mang biết bao nhiêu nh và ân oán. Một con người có văn tài và khí phách, sống giữa đám đông mà lúc nào cũng cô đời thể thối, cũng muồn bung phá và nòi lo vì cái đời hèn khi phải chung quanh... Tôi nghĩ, thôi thì Chu Tử chết trở về nhà thì yên phận.

Ngái nhá ông, đem thân u c mà nhìn tháy đám nhán loái nhá bán quá nhiáu, a dái, gian
manh, đá tián quá nhiáu, sá háo hon, cá đán thá m gáp trăm lán cái cá đán thá m ngày
xáa trên đát nác...